

Guy Debord: de la mala fama a la recuperació

Alfonso López Rojo
expressions@setmanaridirecta.info

El desig de refutar les opinions abocades sobre la seva persona, sobre els seus textos i sobre la pròpia existència de la Internacional Situacionista, va portar Guy Debord (1931-1994) a escriure *Cette mauvaise réputation...* El llibre va ser publicat el 1993 i s'ha editat en castellà amb el títol *Esta mala fama...* El text, que és l'últim que Debord va publicar en vida, constitueix al costat de la seva obra *Panegíric* (1989) un dels llocs on es reflecteix més bé el tarannà més personal de l'autor de *La societat de l'espectacle*.

‘Esa mala fama...’
és una selecció
d'opinions emeses
per “empleats
mediàtics” a la
premsa francesa
entre els anys
1988 i 1992

A *Esa mala fama...*, Debord reuneix una selecció d'opinions emeses per “empleats mediàtics” (sic) a la premsa francesa entre els anys 1988 i 1992. La data d'inici no és casual: 1988 és l'any en què Debord va publicar els seus *Comentaris sobre la societat de l'espectacle*, amb la finalitat de palesar l'evolució de la societat espectacular 21 anys després de posar en circulació el tractat que, el 1967, va condensar les posicions de la Internacional Situacionista.

L'espectacular integrat

El nou diagnòstic que fa Debord l'any 1988 del rumb pres per la societat espectacular-mercantil el portarà a introduir una nova

Guy Debord és l'autor del llibre ‘Cette mauvaise réputation...’

categoria en el seu repertori, l'anomenarà *l'espectacular integrat*. Amb aquesta categoria, Guy Debord va intentar concentrar allò que, segons el seu judici, era l'efecte de la combinació d'aquests cinc trets principals de la societat contemporània: “La incessant renovació tecnològica, la fusió econòmica estatal, el secret generalitzat, la falsedat sense rèplica i un perpetu present”.

No és d'estranyar, doncs, que amb aquest nou retrat de la societat, la figura de Debord saltés a l'esfera mediàtica durant aquells anys: ja fos per desqualificar les seves intuïcions, o bé per avorrir amb elogis superficials. En aquest sentit, llegint *Esta mala fama...*, aviat es pot apreciar que la contestació sistemàtica (i per ordre cronològic) que Debord oposa a cadascuna de les opinions abocades a la premsa va més enllà del mer *divertimento*, o de l'exigència del propi ego per convertir-se en una estratègia més del vell situacionista dirigida a posar en evidència “la falsedat sense rèplica”

que nia en la desinformació que emana dels *mass media*.

Les tergiversacions, els malentesos, el desconeixement, les interpretacions curtes, la mitificació sense fonament o las ridiculitzacions i les falses acusacions constitueixen, doncs, el catàleg d'escrius que Debord desmunta al seu llibre sortint al pas de cadascun d'ells a través de l'argument i la ironia, al parlant directament de si mateix sense prejudicis.

El poder no crea, recupera

“Debord mai no ha tingut més poder que el del seu estil”; “El situacionisme ha passat de megàloman a paranoic”... assercions com aquestes o acusacions com la d'estar finançat per la CIA i per un inexistent “cunyat antiquari” que resideix a Hong Kong, són algunes de les perles variades que Debord trenca sense dificultat.

No obstant això, el que crida més l'atenció d'aquesta col·lecció de banalitats és la manca total d'interès per aprofundir en els suposats teòrics que anima-

ven Debord. Això fins i tot passa als textos que intenten ser elogiosos. Aquest fet contrasta amb la indissimulada fagotització que, simultàniament, estaven duent a terme tant la sociologia més acadèmica com la més comercial (verbigràcia, Jean Baudrillard), a través d'una operació de disseminació postmoderna del concepte situacionista d'espectacle i dels mateixos pressupòsits que, de forma tan inequívoca i concisa, Guy Debord concentrava en la seva categoria de “l'espectacular integrat”.

Però, si busquem contrastos, encara n'hi ha de més bons i més propers: només cal pensar en l'oferta milionària que va oferir la universitat nord-americana de Yale el 2008 per adquirir els arxius de Guy Debord a la seva vídua, Alice Debord. O, també, en la categorització de “tesor nacional” que van fer, tot seguit, el 2009, el Ministeri de Cultura francès i la Biblioteca Nacional Francesa del llegat de Debord, al mateix temps que, a través del

> La frase

“*L'especulació s'ha convertit, finalment, en l'element sobirà de la propietat a tot arreu, i s'autogoverna més o menys, segons les preponderàncies locals, al voltant de les borses, els estats o les màfies, tots ells federats en una espècie de democràcia de les elits de l'especulació. La resta és misèria. A tot arreu, l'excés de Simulacre ha explotat de la mateixa manera que a Txernòbil, sembrant la mort de forma tan veloç i massiva com el desordre. Ja no funciona res i ja no es crea res*”.

Guy Debord:
Esa mala fama... (1993)

Journal Officiel, protegien el llegat mentre busquen mecenes perquè aquest arxiu no surti de l'Estat francès. Ja ho deien bé els propis situacionistes el 1963: “El poder no crea res, recupera”.

Esa mala fama...

Guy Debord.
Pepitas de calabaza ed.
Logroño, 2011. 111 pàgines.